

priseljenec na Gorenjsko (poturice so vedno hujši kot Turki!) potarnam, kako mi je vedno žal dela zemljevida, ki ga v vogalih nadomeščajo lise z legendami ali kakšni opisi. Ne bom predlagal, naj take nujne nevšečnosti tiskajo raje na hrbtno stran, ki se tako ali drugače viha ali zлага. Moj inovacijski duh je zastrašen zaradi splošnega odpora proti novotarijam. V spominu mi je še zemljevid Julijskih Alp, ki je imel zgoraj jug in spodaj sever in so ga pred kakimi dvajsetimi leti tako hladno sprejeli, da kar ne rečem — zatolkli. Škodoželjno upam, da se bo godilo tako tudi tistemu, ki je na nekaj prej

izišli karti, tudi v merilu 1 : 25.000, narisal aksonometrične prikaze Špika, Jalovca in Prisojnika. Sem pač tako okostenel, da raje gledam Drofenikove perorisbe in zemljevide v Našem alpinizmu, čeprav je nekoliko starejši od moje malenkosti. Aksonometrične prikaze pa bom odslej gledal le v hudih, morastih sanjah.

Aha, koliko pa je sploh visok Stenar? Demokratično počakajmo, da se o tem dogovore vse slovenske stranke v skupščini. Ali pa da to določi zadevna strokovna ustanova. Na decimalko natančno. Slikanicam in planinskim kartam domače izdaje pa ne verjamem (pre)več.

Z JADRALNIM PADALOM Z MOUNT MCKINLEYA

ŠTIRI RAZSEŽNOSTI ARKTIČNEGA MRAZA

Že nekaj dni se viharji zaganjajo proti našemu majhnemu in skromnemu šotoru. Sneg imamo v hrani, sneg v spalni vreči, sneg v očeh. Pokonci sploh ni več mogoče stati. Celo skozi luknjice šivov na šotoru silijo kot prah drobni delci snega. Vse se zdi, kot da sonce ne bo nikoli več poslalo. Strah me je, da me divje zavijajoči vihar ne bo odtrgal, odpihnil in odnesel. Midva, moj brat Michael in jaz, sva v ta-

boru pod južno steno McKinleya in čakava. Na vrhu sva že bila, zdaj pa čakava, da bova šla tja gor še enkrat in da bo tam zgoraj za polet primerno vreme. Takrat naju je orkanski vihar prisilil, da sva peš sestopila. To je tedaj pomenilo priti v enem dnevu iz baznega tabora na vrh in od tod spet v bazni tabor!

Nato so naposled po dnevih negotovosti prvi sončni žarki le našli pot skozi nič več čisto neprodušno pogrnjeno odejo oblakov. Dne 5. junija 1989 ob 21. uri, ko sva

Prvi start s padalom na Mount McKinleyu; zadaj je Mount Foraker

pravkar končala kuhanje, se je nebo na-
posled dokončno zjasnilo.

V trenutku sva se odločila: ko so vsi drugi
plezalci že ždeli v svojih spalnih vrečah,
sva se ob 22. uri odpravila na pot in pod
polnočnim soncem in v popolnem brez-
vetrju stopila navzgor po Zahodnem But-
tressu.

Ob šestih zjutraj sva bila na vrhu. Še ved-
no ni bilo nobene sapice, toda megla iz
doline je segala prav do najvišjih gorskih
predelov. Ali naj torej pokopljeva sanje o
jadrnanju? Sedla sva na vršno uravnavo in
se zavila v padali, da bi se vsaj nekoliko
obvarovala pred mrazom. Potem je to po-
menilo v tej za človeka neprimerni in divji
klimi čakati in še enkrat čakati. Celih dva-
najst ur! Šele ob šestih zvečer se je megla
razkadila — in takrat sva imela pravo
pot:

6. junij 1989. Položaj 63° 04' 10.5". Zdaj ali
nikoli!

Michael je zdrvel po pobočju. Odločno je
startal in zajadral v subarktični mraz. Sam
sem še enkrat zakorakal nekaj zadnjih
metrov navzgor na južni vrh Mount Mc-

Kinleya in nekaj trenutkov pozneje čisto
sam stal na najvišjih granitnih blokkih Se-
verne Amerike.

Brezmejni razgled okrog in okrog, 360 sto-
pinj naokrog. Počutil sem se nadvse
osamljen, odrezan od vsega sveta, hkrati
pa se mi je zdelo, da so najtesneje po-
vezani moje telo, duh in duša. Doživetje
vrha mi je lahko brez vsakršnih ovir in
preprek prodrlo do najtanjšje žilice in do
zadnjega vlakna mišice.

Le malo pozneje, ko je Michael pravkar
pristal in se začel pripravljati, da bo sne-
mal, sem se še sam pogljal po pobočju
navzdol. Le nekaj hipov pozneje je pa-
dalo že nosilo težo mojega telesa in me
neslo ven v prostranstvo prostora. Takrat
sem se spet zavedel, da živim — in bil
sem ponosen, da sem lahko premagal
strah.

* * *

(Z vrha najvišje severnoameriške gore sta
jadrala z jadrlnim padalom brata Michael
in Matthias Pinn iz zahodnonemškega
Oberstdorfa. Op. ur.)

ZBIRKA PLANINSKIH MISLI »GORA NI NORA« — 3

KLINI, ZAGOZDE, ZATIČI

FRANCE MALEŠIČ

Vsak vrh je najprej ocenjen kot neosvoj-
ljiv, nato kot najtežji vzpon v Alpah in na-
zadnje kot lahek dan za damo.

Leslie Stephen

Odmevi: Kaj vzame planinec s sabo v
hribe?

... ribe, ... ribe

Prid' sem, boš ruzak nosu!

... osu, ... osu

Kaj rabi domovina?

... vina, ... vina

Edini smisel ovire je v tem, da jo pre-
magam.

Ferdinand Foch

Slovenska planinska koča je zgradba, ki
je dovolj velika, da gredo vsi noter, samo
če ne gredo vsi noter; če gredo res vsi
noter, pa ne gredo vsi noter.

Slovensko planinsko pravilo

Planinstvo je knjiga, ki jo beremo z no-
gami.

France Zupan

Zakaj neki ti predrzneži v mestu ne gredo
namesto po cesti — po strehah na iz-
prehod?

PV 1906

Kam bi prišli, če ne bi nihče več plezal
na goro in bi se zadovoljili le s filmi o
gorah!

Yehudi Menuhin

Tudi ne vem odgovora na vprašanje, koli-
kokrat sem kje bil, kolikokrat na Triglavu,
čez njegovo steno. Da bi si pisal stati-
stike, podatke o vzponih, se mi zdi, kot
če bi v najpopolnejši ljubezni štel vroče
poljube.

France Avčič

Pot k sebi pelje okrog sveta.

Herman Keyserling

Kdor gre na izlet v neznano, mu je vsaka
pot prava. Tistemu, ki gre kopat zlato,
je pot naporna in polna težav.

Če naletiš na pot brez ovir, tedaj bržkone
ne vodi nikamor.

Tisti, ki je v alpinizmu iskal lažje poti, ni
dosegel ničesar. Tako je tudi v drugih
športih.

Riccardo Cassin

Pot je važna, ne cilj; cilj se odmika kot
zahajajoče sonce.

Vitomil Zupan

Kdor išče cilj, bo ostal prazen, ko ga bo
dosegel; kdor pa najde pot, bo cilj vedno
nosil v sebi.

Nejc Zaplotnik

Tudi v najglobljih dolinah najdeš vodo in
čez najvišje gore najdeš pot.

Kurdski pregovor

Od vsega, kar prinesemo domov s poto-
vanja, je največ vredna cela koža.

Perzijska modrost